

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΗΣ ΣΥΚΙΑΣ

“Ηλιος που μεσουρανεῖ
ρίπτει σὰν χρυσή βροχή
τῆς ἀκτίνες του, καὶ
πλημμυρεῖ μὲ φῶς τὴ
λαγκαδιά.”

Αἱ σικιὰι συμμαζεύον-
ται, χάνονται, τὰ φύλλα
σκορποῦν σμαράγδιν ε
λάμψεις.

Τὸ ρυάκι ποῦ τρέχει τρελλὰ καὶ ἀκατάστατα,
καὶ σχηματίζει ἐδῶ μικρὸ καταρράκτη, ἐκεῖ λίμνη,
καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του ζωηρὸ, γοργό, γε-
μίζει τὴ λαγκαδιά μὲ τὸ ἄγρυρὸ γέλοιό του, μὲ
τὸ κρυστάλλινον τραγοῦδι του: Τὸ μόνο τραγοῦδι.

Τὰ πουλιὰ κουρασμένα πλέον ἐσιώπησαν: Μόνον
ὁ τζίτζικας κρατεῖ τὸ ἴσιον μὲ τὴ μονότονον νότα του.

Ἀπὸ περιπλάνησι πολλῶν ὥρων ἐπάνω ἔς τὰ
βουνά, τὰ σκεπασμένα μὲ πύθνα, ἀργὰ ἀργὰ κατε-
βαίνει καὶ ἀκολουθεῖ τὸν ἀνώμαλον δρόμον τοῦ ρυ-
ακιοῦ, ποῦ σὰν μῦθος Ἀριάδνης ὁδηγεῖ εἰς τὸ χωριό.

Ἀλλὰ τὸ τρελλό, ποῦ πάντοτε παίζει, ἀπότομα
κρύπτεται μέσα ἑτῆς δροσερῆς λυγαριῆς, ποῦ σὰν
κύματα ὁλοπράσινα, μὲ ἀπαλὸ ἄφρῳ, τὰ μενεξεδέ-
χρωμα ἄνθη των, ἀπλώνονται ἐμπρὸς του.

“ὦ ναί! ἔχει δίκαιον: εἶναι τόσο προκλητικὴς!...

Ν’ ἀκολουθήσῃ κι’ αὐτὴ τὸ ρυάκι: ἔχει ἀνάγκη
ν’ ἀναπαυθῇ. Ἡ χρυσὴ βροχὴ τὴν ἀποτρέπει... .

Προχωρεῖ πλάγι πλάγι των, διὰ νὰ συναντήσῃ
τὸ τρελλὸ ρυάκι, ποῦ μὲ νέα πάλιν ὁρμὴ χύνεται
κάτω ἀπὸ τῆς ρίζης των, καὶ τρέχει νὰ χαϊδέψῃ τὰ
πόδια μιᾶς συκιάς, ποῦ καθησμένη ἔς ἓνα βράχο,
τ’ ἀφίνει μὲ νωχέλεια νὰ ψαύουν τὸ ἔδαφος.

Τὴ μεγάλη σικιὰ ποῦ ρίπτει ἡ συκιά, ἡ πελώρια
συκιά! Οὐτὲς μία σταγόνα χρυσῆς βροχῆς δὲν ἀφίνουν
τὰ πυκνά, τὰ πλατεῖα φύλλα τῆς νὰ χυθῇ ἑτῇ γῇ...

Εἶναι τὸ μόνον σκοτεινὸ σημεῖον μέσα ἔς τὴ λαγ-
καδιά... .

Κι’ αὐτὸ τὸ τρελλὸ ρυάκι σταματᾷ νὰ δροσισθῇ
ὀλίγον, καὶ ξαπλώνεται ἥρεμον σὰν λίμνη.

Ἡ σικιὰ εἶναι προκλητικὴ! κι’ αὐτὴ τόσο κου-
ρασμένη... . Ἡρῆσις τὸ δρόμὸς τῆς πρὶν ἀκόμα φανῇ
ὁ “Ηλιος... . Καὶ μιμνῆται κι’ αὐτὴ τὸ ρυάκι.

Τὴ δροσιὰ κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιον τῆς συκιάς!...

Τὸ θερμὸ σῶμά τῆς αἰσθάνεται ῥίγος εὐχάριστο
εἰς αὐτὴ τὴν ἀντίθεσιν. Πῶς ζωογονεῖται! Καὶ ἔχει
μεγάλην ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι: Πρέπει νὰ εὐφρα-
γῇ γρήγορα ἔς τὸ χωριό: τὴν περιμένουν... . Εἶναι
πλέον μεσημέρι καὶ... .

Τὴ ἀδύνατον ποῦ εἴμεθα—σκέπτεται,—τί πεζοί!
Διατί νὰ μὴν εἴμεθα τόσο τέλειοι ὥστε νὰ τρεφώ-
μεθα μόνον μὲ ἀέρα καὶ φῶς;... .

Τὰ κλαδιά τῆς συκιάς ἐγγιζοῦν σχεδὸν τὸ ἔδα-
φος: καὶ μόνον ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ κάθεται
εἶναι ὑψωμένα καὶ ἀφίνουν νὰ φαίνεται πέραν καὶ
πέραν ἡ ὁλόφωτη λαγκαδιά.

Μέσ’ ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ πλαίσιον πῶς φαίνεται ἐν-
τονώτερον τὸ φῶς!

Τὰ φυλλώματα λάμπουν σὰν σμαράγδια, ἡ ἀτ-
μόσφαιρα φαίνεται χρυσή, τὸ βουνό... ὦ, τὸ βουνὸ
τὸ αὐλόν, ποῦ κλείει τὴ ρεματιά, ὦ τὸ βουνὸ ἡ ἀ-
γάπη τῆς, εἶναι ἓνα ὄνειρον.

Προσηλώνει τὸ βλέμμα τῆς εἰς τῆς σαπφειρίνες
καμπυλότητες, καὶ αἰσθάνεται θωπεῖων ἀγαλλίσεις...

Τώρα ὅλα κυανίζουν γύρω τῆς. καὶ νερκωμένη
κλείει τὰ μάτια.

Μία κυανὴ ὀπτασία φαίνεται ἐμπρὸς τῆς... . Εἶ-
ναι τὸ Ἰδανικόν τῆς, μὲ τὰ πελώρια κυανὰ πτερά.
Μὲ ἓνα βλέμμα συνεννοοῦνται. Πέρνει τὴν ψυχὴ
τῆς καὶ σχίζοντας τὸν χρυσὸν ἀέρα, ἀνιθαίνον ἐπά-
νω ἔς τὰ ὄνεια—βουνά, καὶ πλανῶνται εἰς τοὺς αἰ-
θέρας... .

Τί ἐλαφρὸ ποῦ αἰσθάνεται τὸ σῶμά τῆς, κάτω
ἀπὸ τὸν ἴσκιον τῆς συκιάς... .

Ὁ τζίτζικας ἔχει παύσει τὸ ἴσιόν του, ἡ δὲν τὸν
ἀκούει; Τὸ ρυάκι ὅμως κάθεται σιωπηλὸ ἐμπρὸς
τῆς. Ἀναπαύεται κι’ αὐτό... .

Τί ἡρεμία!...

Ἐξάφιν διακόπτεται ἡ μουσικὴ τῆς σιγῆς, ἀπὸ
ἤχο βημάτων, ἀπὸ πέτρες ποῦ κυλίσονται... .

Κάποιος ἔρχεται... . Ποῖος νὰ εἶναι;

Ἀνοίγει τὰ μάτια καὶ βλέπει ἐμπρὸς τῆς μιὰ
χωριατοπούλα.

Εἶναι γνωστὴ τῆς ἡ χωριατοπούλα ἡ εὐμορφὴ:
Εἶναι ἡ νύφη, ἡ νέα νοικοκυρὰ τοῦ κονακιοῦ. Κάτω
ἀνησυχοῦσαν, κι’ αὐτὴ ἦλθε εἰς συνάντησίν τῆς.

Κυρά μου! κάτ’ ἀπ’ τὸ ἴσκιον τῆς συκιάς ἦρθες
καὶ κάθησες; Εἶναι βαρὺς ὁ ἴσκιος τῆς συκιάς, γιὰ
τὴ νεράιδα ποῦ ἐδῶ φωλιάζουσε, ρίχνουν ὕπνο κα-
κὸ ἔς ὅποιον ἐδῶ καθήσει.

Μὰ τὴν ἄγια Τριάδα, ἐδῶ κοντά, ποῦ ἡ χάρις τῆς
σ’ ἐφύλαξε, ἂν δέ σε γνώριζα κυρά, νεράιδα θε νὰ
σ’ ἐπερνε ἔτσι ντυμένη κάτασπρα, μὲ τὴν ἀέρινη
μπόλια ἔς τὸ κεφάλι, καὶ στολισμένη μὲ λουλούδια
τοῦ βουνοῦ!... .

Ἡ χάρις τῆς σ’ ἐφύλαξε. Ἀν πέραγες κανεῖς χω-
ριάτης ἀπὸ δῶ καὶ σ’ ἐβλεπε, ἂν εἶχε ὄπλον θὰ
σου τῶριχνε, κι’ ἂν δὲν εἶχε, πετριές θὰ σῶριχνε.

Κυρά μου ἡ χάρις τῆς σ’ ἐφύλαξε: κερεῖ νὰ τῆς
ἀνάψῃς.

Χαμογέλασε, ἔκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω τὸν κορμὸν
τῆς, ἐτέντωσε τὰ χεῖρια, καὶ ἀκολούθησε τὴν χω-
ριατοπούλα. Τὸ ρυάκι ἐπήδησε κι’ αὐτό: Μαζὺ καὶ
ἡ τρεῖς ἐπήραν τοῦ χωριοῦ τὸ δρόμον.

Τί ζέστη!!!

Αἰσθάνεται πάλιν τὸ σῶμά τῆς νὰ γίνεται βαρὺ...

Ἀπλὴ χωριατοπούλα, εἶσαι ἡ πραγματικότης ἡ
πεζή! Σὺ εἶσαι ὁ ἴσκιος ὁ βαρὺς ποῦ τὴν κατέδασε
βαρεῖα ἔς τὴ γῇ ἀπ’ τὰ πτερά τοῦ Ἰδανικοῦ τῆς,
καὶ τῆς διέκοψε τὸ αἰθέριον τὸ φωτεινὸ ταξίδι!

Κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιον τῆς συκιάς, πόσο ἐλαφρὰ
πετοῦσε!...

Χωριατοπούλα ἄχ! κακὴ... .

“Ὁχι κακὴ πεζή, πεζὴ χωριατοπούλα... .

Κακοσάλεσι Ἀδελφῶν